

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

18. oktober 2007^{*}

I sag C-441/06,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, anlagt den 25. oktober 2006,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Giolito, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Franske Republik ved G. de Bergues og S. Ramet, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

^{*} Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), E. Juhász, J. Malenovský og T. von Danwitz,

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I stævningen har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 2005/709/EF af 2. august 2004 om den statsstøtte, som Frankrig har ydet France Télécom (EUT 2005 L 269, s. 30, herefter »den anfægtede beslutning«) samt artikel 249, stk. 4, EF og artikel 10 EF, idet den ikke inden for den fastsatte frist har gennemført beslutningen.

Sagens baggrund

- 2 France Télécom (herefter »FT«) er operatør og udbyder af telenet og -tjenester. FT driver bl.a. virksomhed på følgende markeder: fastnettelefoni, mobiltelefoni, internet og andre informationstjenester, tjenesteydelser til virksomheder, radio/tv-distribution og kabel-tv.
- 3 Ved en undtagelse fra de erhvervsskatte regler, der normalt ville være gældende i Frankrig (artikel 1447 ff. i lov om skatter og afgifter, herefter »CGI«), og i henhold til hvilke de fysiske og juridiske personer, som udfører selvstændig beskæftigelse, skal betale en årlig erhvervsskat, blev der indført to successive skatteordninger, der afviger fra de almindelige retsregler, til fordel for FT, nærmere bestemt en overgangsordning, der var gældende fra den 1. januar 1991 til den 31. december 1993, som blev efterfulgt af en endelig ordning, som var gældende fra den 1. januar 1994. Sidstnævnte ordning blev ophævet med virkning fra den 31. december 2002.
- 4 Det blev fastsat i overgangsordningen (1991-1993) — i henhold til artikel 19 i lov nr. 90-568 af 2. juli 1990 om organisation af det offentlige post- og telekommunikationsvæsen (JORF af 8.7.1990, s. 8069) — at FT inden for denne periode, ligesom det var tilfældet med staten, var fritaget for skat, som f.eks. erhvervsskat, ejendomsskat på bygninger og anden fast ejendom eller selskabsskat.
- 5 Det blev fastsat i den endelige ordning (1994-2002), at FT i henhold til artikel 18 i den ovennævnte lov og artikel 1654 i CGI fra den 1. januar 1994 var underlagt de almindelige beskatningsregler, undtagen hvad angik direkte lokalskatter, for hvilke de lovbestemmelser, som fandt anvendelse, fastlagde særlige vilkår med hensyn til satser, beskatningsgrundlag og de nærmere beskatningsregler.

- 6 Disse to ordninger var genstand for en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF i overensstemmelse med en beslutning fra Kommissionen, som blev meddelt Den Franske Republik den 31. januar 2003 (EUT C 57, s. 5).
- 7 Kommissionen konstaterede i betragtning 33 og 53 til den anfægtede beslutning, at overgangsordningen ikke udgjorde statsstøtte. Til gengæld anså den i betragtning 42 og 60 til beslutningen forskellen mellem den erhvervsskat, som FT faktisk betalte, og den, som virksomheden skulle have betalt i henhold til de almindelige retsregler mellem den 1. januar 1994 og den 31. december 2002, for at udgøre en statsstøtte, som var blevet gennemført ulovligt i strid med artikel 88, stk. 3, EF.
- 8 Det nøjagtige beløb, der skulle tilbagesøges, var ikke angivet i den anfægtede beslutning. Kommissionen vurderede ikke desto mindre i betragtning 59 til beslutningen, at det pågældende beløb lå mellem 798 mio. EUR og 1,140 mia. EUR, hvortil skal lægges renter fra det tidspunkt, hvor beløbene blev tildelt modtageren, frem til tilbagebetalingsdatoen. Det er i denne forbindelse angivet i samme betragtning, at det nøjagtige beløb, der skal tilbagebetales, fastlægges af Kommissionen i samarbejde med de franske myndigheder som led i tilbagebetalingsproceduren inden den 1. november 2004.
- 9 Den anfægtede beslutnings konklusion har følgende ordlyd:

»Artikel 1

Den ulovlige statsstøtte, som Frankrig i modstrid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3, har ydet til France Télécom som led i den særlige erhvervsskatteordning, der

gjaldt for selskabet i perioden fra den 1. januar 1994 til den 31. december 2002 (i henhold til den franske lov nr. 90-568 (artikel 18) og artikel 1654 i den franske skattelov (code général des impôts)), er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

1. Frankrig træffer alle fornødne foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte fra France Télécom.

2. Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med den nationale lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt.

3. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, hvor den blev udbetalt til støttemodtageren, og indtil den er blevet tilbagebetalt.

4. Renterne beregnes efter bestemmelserne i kapitel V i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93.

Artikel 3

Frankrig underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, der skal træffes eller allerede er truffet for at efterkomme beslutningen. Med henblik herpå anvender Frankrig spørgeskemaet i nærværende beslutnings bilag.

[...]«

- 10 Mellem den 17. september 2004 og den 10. august 2006 fandt der adskillige udvekslinger af skrivelser sted mellem Kommissionen og de franske myndigheder vedrørende de foranstaltninger, der skulle træffes med henblik på at sikre gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Der blev endvidere holdt flere møder i denne forbindelse.
- 11 Under disse skriftvekslinger foreslog Kommission i en meddelelse fra 23. december 2005 at fastsætte størrelsen af den støtte, som FT har modtaget, til følgende:
- for perioden 1994-1999, et beløb på 635 mio. EUR eksklusive renter
 - for perioden 2000-2002, et beløb på 293 mio. EUR eksklusive renter.

- 12 Ifølge Kommissionen udgør støttebeløbet 928 mio. EUR eksklusive renter. Kommissionen opfordrede i den samme meddelelse de franske myndigheder til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på hos støttemodtageren at tilbagesøge støtten med tillæg af renter og underrette Kommissionen herom senest den 20. januar 2006.
- 13 Kommissionen meddelte tillige de franske myndigheder, at såfremt de ønskede at afgive nærmere konkrete og konstruktive oplysninger til det endelige forslag, skulle de fremsendes senest inden samme tidspunkt.
- 14 Da Kommissionen ikke var tilfreds med de foranstaltninger, der var truffet af de nævnte myndigheder for at efterkomme Kommissionens anmodning, besluttede den at anlægge sag ved Domstolen.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

- 15 Kommissionen har anført, at den pågældende støtte mere end to år efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning ikke har medført nogen tilbagebetaling. Proceduren til gennemførelse af denne beslutning på nationalt plan, i hvert fald for så vidt angår det beløb, der svarer til det laveste af de beløb, som er anført i betragtning 59 til den anfægtede beslutning, dvs. 798 mio. EUR med tillæg af renter, blev ikke indledt.

- 16 Kommissionen har anført, at den manglende tilbagesøgning af støtten ikke kan være begrundet i de praktiske vanskeligheder i forbindelse med fastsættelsen af det beløb, der skal tilbagebetales. I sådanne tilfælde burde Kommissionen og den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med samarbejdspligten fastsat i artikel 10 EF samarbejde efter bedste evne med henblik på at overvinde sådanne vanskeligheder.
- 17 Kommissionen gør gældende, at den fremkom med forslag til størrelsen af den støtte, som skal tilbagesøges, ved at opfordre de franske myndigheder til at stille relevante forslag i denne forbindelse. Myndighederne nøjedes imidlertid med at bestride denne fremgangsmåde uden at forelægge andre forslag.
- 18 Kommissionen har præciseret, at den under- og overgrænse, som er anført i betragtning 59 til den anfægtede beslutning, er begrundet i den omstændighed, at den støtte, som skal tilbagesøges, kun kan ligge på mellem 798 mio. og 1,140 mia. EUR, hvilket er henholdsvis det laveste og højeste beløb, mellem hvilke det endelige beløb skal fastsættes.
- 19 Kommissionen finder, at det kun er tilbagesøgningen af et minimumsbeløb, der svarer til det laveste af de to beløb, dvs. 798 mio. EUR, som kan accepteres med henblik på at sikre en effektiv tilbagesøgning af den statsstøtte, som FT har modtaget.
- 20 Kommissionen har heraf udledt, at Den Franske Republik ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre en korrekt, øjeblikkelig og effektiv gennemførelse af den anfægtede beslutning. En sådan adfærd er i strid med forpligtelsen til loyalt samarbejde som fastsat i artikel 10 EF. De pågældende myndigheder i denne medlemsstat har således aldrig udvist en konstruktiv holdning, som gør det muligt at fastsætte størrelsen af den støtte, som skal tilbagebetales.

- 21 Den Franske Republik har bemærket, at hverken størrelsen af den støtte, som skal tilbagesøges, eller kriterier og beregningsparametre er fastsat i den anfægtede beslutning. Kommissionen begrænsede sig således til i betragtning 59 til beslutningen at forbeholde sig kompetencen til at fastsætte størrelsen af den støtte, som skal tilbagesøges.
- 22 Den pågældende medlemsstat har gjort gældende, at Kommissionen under alle omstændigheder burde have tilvejebragt en tilstrækkelig nøjagtig og pålidelig beregningsmetode, som gør det muligt at fastsætte størrelsen af den støtte, som skal tilbagebetales. I modsat fald ville det ikke have været muligt for de nationale myndigheder at tilbagesøge den pågældende støtte.
- 23 Efter Den Franske Republiks opfattelse berøres denne fortolkning af den anfægtede beslutning ikke af den omstændighed, at de nationale myndigheder i henhold til beslutningens artikel 2 er forpligtet til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den pågældende støtte. Man kan således ikke udskille den pågældende beslutnings dispositive del fra dens betragtninger, hvorfor den må fortolkes under hensyn til de betragtninger, som har ført til dens vedtagelse.
- 24 Medlemsstaten præciserer i denne forbindelse, at selv det beløb, som svarer til det laveste af de to beløb, som er anført i betragtning 59 til den anfægtede beslutning, var irrelevant, idet under- og overgrænsen kun var vejledende, hvorfor det ikke var muligt at anvende de fastsatte beløb med henblik på at tilbagesøge støtten.
- 25 Den Franske Republik bemærker, at den som følge af en anbefaling fra Kommissionen havde opnået FT's samtykke til at beslaglægge et betydeligt beløb, 500 — endog 600 — mio. EUR. Denne beslaglæggelse fratog FT den påståede konkurrencemæssige fordel, som den pågældende støtte gav. Kommissionen afviste imidlertid en sådan løsning.

- 26 Den pågældende medlemsstat har tilføjet, at de nationale myndigheder har identificeret svaghederne i den beregningsmetode, som Kommissionen har anvendt. Der fandt endvidere adskillige udvekslinger af skrivelser sted, og der blev afholdt arbejds møder mellem disse myndigheder og Kommissionen i perioden mellem september 2004 og august 2006. Følgelig kan forpligtelsen til loyalt samarbejde fastsat i artikel 10 EF ikke antages at være krænket.

Domstolens bemærkninger

Tilsidesættelsen af artikel 2 og 3 i den anfægtede beslutning

- 27 Det bemærkes indledningsvis, at den eneste indsigelse, som kan gøres gældende af en medlemsstat over for et af Kommissionen anlagt traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, er indsigelsen om, at det er absolut umuligt at gennemføre den pågældende beslutning (jf. bl.a. dom af 4.4.1995, sag C-348/93, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 673, præmis 16, af 22.3.2001, sag C-261/99, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2537, præmis 23, og af 2.7.2002, sag C-499/99, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 6031, præmis 21).
- 28 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at en medlemsstat, der under gennemførelsen af en kommissionsbeslutning vedrørende statsstøtte støder på uforudsete og uforudseelige vanskeligheder, hvad enten de er af politisk, retlig eller praktisk art, eller får kendskab til følger, der ikke er forudset af Kommissionen, skal forelægge Kommissionen disse problemer til vurdering med forslag om passende ændringer af den pågældende beslutning. I så fald skal Kommissionen og den pågældende medlemsstat efter bedste evne samarbejde med henblik på at overvinde vanskelighederne, idet EF-traktatens bestemmelser fuldt ud skal overholdes, særligt bestemmelserne om støtte (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Frankrig, præmis 24, dom af 3.7.2001, sag C-378/98, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 5107, præmis 31, samt dommen i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 24 og 25).

- 29 Domstolen har endvidere fastslået, at ingen bestemmelse i fællesskabsretten kræver, at Kommissionen, når den fastslår, at en støtte, som er erklæret uforenelig med fællesmarkedet, skal tilbagebetales, skal fastsætte den nøjagtige størrelse af det tilbagebetalingspligtige støttebeløb. Det er tilstrækkeligt, at Kommissionens beslutning indeholder anvisninger, hvorved beslutningens adressat uden overdrevne vanskeligheder selv kan fastslå beløbet (jf. bl.a. dom af 12.10.2000, sag C-480/98, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8717, præmis 25, og af 12.5.2005, sag C-415/03, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 3875, præmis 39).
- 30 Det er inden for de her beskrevne retlige rammer, at Den Franske Republiks argumentation skal vurderes.
- 31 For så vidt angår argumentet om, at Kommissionen forbeholdt sig kompetencen til at fastsætte størrelsen af den støtte, som skal tilbagesøges hos støttemodtageren, skal det bemærkes, at det i betragtning 59 til den anfægtede beslutning er anført, at dette beløb skal udgøre mellem 798 mio. og 1,140 mia EUR.
- 32 Det følger af betragtning 54 til beslutningen, at de sidstnævnte beløb blev fastsat af Kommissionen efter en meddelelse fra de franske myndigheder af 15. maj 2003 om en underbeskatning af FT i henhold til erhvervsskatteordningen mellem 1994 og 2002. Ifølge betragtning 58 blev det første beløb udløst af en meddelelse fra de nævnte myndigheder af 16. juli 2004. De to beløb er i øvrigt — som det fremgår af de tabeller, som er gengivet i førnævnte betragtninger — blevet opdelt i årlige beløb for den periode, som svarer til årene 1994-2002.
- 33 Det følger heraf, at beløbet på 798 mio. EUR skal anses for at udgøre mindstebeløbet for den støtte, som skal tilbagesøges, i overensstemmelse med artikel 2 i den anfægtede beslutning. Den dispositive del af en beslutning om statsstøtte kan således ikke udskilles fra dens begrundelse, hvorfor den om nødvendigt må fortolkes under

hensyn til de betragtninger, som har ført til dens vedtagelse (jf. bl.a. dom af 15.5.1997, sag C-355/95 P, TWD mod Kommissionen, Sml. I, s. 2549, præmis 21).

- 34 Det er ubestridt, at Kommissionen i betragtning 59 til beslutningen faktisk havde fremhævet, at det nøjagtige beløb, der skulle tilbagesøges, fastlægges af Kommissionen selv. Det blev imidlertid også præciseret i samme betragtning, at dette beløb ville blive fastsat i samarbejde med de franske myndigheder som led i tilbagesøgningsproceduren senest inden den 1. november 2004. Gennemførelsen af tilbagesøgningsproceduren var derfor ikke undergivet fastsættelsen af det nævnte beløb. Følgelig var den omstændighed, at det nøjagtige beløb, der skal tilbagesøges, ikke endeligt var blevet vedtaget, ikke til hinder for hverken det forhold, at myndighederne iværksatte tilbagesøgningsproceduren for støttens minimumsbeløb, eller at de samarbejdede effektivt med henblik på at fastsætte støttens endelige beløb.
- 35 Under disse omstændigheder kan Den Franske Republiks argument, hvorefter de beløb, som er nævnt i betragtning 59 til den anfægtede beslutning, kun er vejledende, heller ikke tiltrædes.
- 36 Med hensyn til argumentet om, at Kommissionen ikke har tilvejebragt en pålidelig beregningsmetode, som gør det muligt at fastsætte størrelsen af den støtte, som skal tilbagesøges, bemærkes, at en sammenligning mellem på den ene side den beskatning, som FT faktisk var underlagt, og på den anden side den beskatning, som ville have fundet anvendelse på virksomheden i henhold til de almindelige retsregler om erhvervsskat, var genstand for grundige analyser lige fra det tidspunkt, hvor undersøgelsesproceduren fastsat i artikel 88, stk. 2, EF blev indledt.
- 37 Kommissionen har således inden for rammerne af denne procedure udarbejdet parametre, som kan gøre det muligt for de franske myndigheder at fremlægge et endeligt forslag vedrørende størrelsen af den støtte, som skal tilbagebetales.

- 38 De nødvendige oplysninger herom blev bl.a. afgivet af Kommissionen i betragtning 25-38, 60-67 og 72-80 til beslutningen af 31. januar 2003 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, og særligt i betragtning 34-44 til den anfægtede beslutning.
- 39 De nationale myndigheder rådede derfor over oplysninger, der gjorde det muligt for dem at foreslå Kommissionen et nøjagtigt beløb, som angav den underbeskatning, som FT drog fordel af mellem 1994 og 2002. Myndighederne var således dem, som bedst kunne ikke alene fastsætte passende fremgangsmåder med henblik på tilbagesøgning af statsstøtte, der er udbetalt med urette, men også fastlægge de nøjagtige beløb, der skal tilbagebetales (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 50 og 51).
- 40 Kommissionens beslutning indeholder således de relevante oplysninger, som giver Den Franske Republik mulighed for selv uden overdrevne vanskeligheder at fastslå det endelige beløb på den støtte, der skal tilbagesøges, idet dette beløb skal ligge inden for den under- og overgrænse, som Kommissionen har fastsat.
- 41 Det følger heraf, at medlemsstatens argument, hvorefter Kommissionen ikke har tilvejebragt en tilstrækkelig pålidelig beregningsmetode med henblik på at fastsætte det støttebeløb, der skal tilbagebetales, ikke kan tiltrædes.
- 42 Hvad endelig angår medlemsstatens argument om, at det er umuligt med sikkerhed at fastslå det støttebeløb, der skal tilbagesøges, skal det bemærkes, at Domstolen i de tilfælde, som vedrører tilbagesøgning af støtte fra et større antal virksomheder, sammenholdt med mange individuelle beregningsfaktorer, har fastslået, at sådanne vanskeligheder med gennemførelsen af de pågældende beslutninger ikke udgjorde en absolut umulighed i henhold til den nævnte retspraksis (jf. bl.a. dom af 29.1.1998, sag C-280/95, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 259, præmis 18 og 23, og dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 41 og 42). Det fremgår ikke af

sagen, at de problemer, der i det foreliggende tilfælde er opstået ved beregningen af det støttebeløb, der skal tilbagesøges, er større end dem, der er opstået i de situationer, der gav anledning til de nævnte domme.

- ⁴³ Det bemærkes endvidere, at en frygt for interne vanskeligheder i forbindelse med gennemførelsen af en beslutning på området for statsstøtte ikke kan begrunde, at en medlemsstat undlader at opfylde sine forpligtelser efter fællesskabsretten (jf. i denne retning dom af 7.12.1995, sag C-52/95, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 4443, præmis 38, af 9.12.1997, sag C-265/95, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 6959, præmis 55, og dommen af 29.1.1998 i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 16).
- ⁴⁴ Følgelig må det konkluderes, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 3 i den anfægtede beslutning og artikel 249, stk. 4, EF.

Tilsidesættelsen af artikel 10 EF

- ⁴⁵ Indledningsvis bemærkes, at medlemsstaterne ved artikel 10 EF pålægges at lette Fællesskabet gennemførelsen af dets opgaver og at afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af traktatens målsætning i fare (jf. dom af 14.7.2005, sag C-433/03, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 6985, præmis 63).
- ⁴⁶ Med hensyn til det af Kommissionen i denne forbindelse rejste klagepunkt i nærværende sag skal det bemærkes, at Kommissionen under de skriftvekslinger, der

fandt sted med de franske myndigheder, som skete efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning, i en lang række meddelelser anmodede om et vist antal oplysninger med henblik på — efter aftale med disse myndigheder — at fastsætte det endelige støttebeløb, der skal tilbagesøges.

- 47 Det skal tilføjes, at Kommissionen i drøftelserne med de franske myndigheder, som havde til formål at gennemføre den anfægtede beslutning, i en meddelelse af 23. december 2005 fastsatte det støttebeløb, der skal tilbagesøges, til 928 mio. EUR eksklusive renter.
- 48 De franske myndigheder fandt imidlertid ikke, at det var nødvendigt at tage klar stilling til dette forhold eller at forelægge Kommissionen et talmæssigt opgjort konkret modforslag.
- 49 Selv om Den Franske Republik i øvrigt under de skriftvekslinger, den havde med Kommissionen efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning, var af den opfattelse, at den skulle anfægte beslutningens materielle rigtighed, herunder bl.a. kvalificeringen af den skatteordning, som fandt anvendelse på FT mellem 1994 og 2002, som statsstøtte, fritog denne omstændighed ikke medlemsstaten for at gennemføre den pågældende beslutning.
- 50 Den Franske Republik har også rejst flere spørgsmål vedrørende de beregningsparametre, som er nødvendige med henblik på at fastsætte det støttebeløb, som skal tilbagesøges. Den Franske Republik har desuden gentagne gange erklæret, at det teknisk set var umuligt at identificere en troværdig og præcis metodologi, og følgelig nøjagtigt og uimodsigeligt at rekonstruere de erhvervsskatteafgifter, som FT skulle have betalt, hvis virksomheden havde været omfattet af de almindelige erhvervsskatte regler. På baggrund heraf nåede den pågældende medlemsstat frem til den konklusion — som gentages i flere meddelelser udarbejdet mellem 2005 og 2006 — at der ikke forelå et tilstrækkeligt solidt retsgrundlag, som gjorde det muligt at indlede en tilbagesøgningsprocedure uden betydelig risiko for retstvister.

- 51 I betragtning af disse bemærkninger, og henset til de foregående betragtninger, skal det fastslås, at Den Franske Republik har udvist et manglende samarbejde over for Kommissionen med henblik på at yde den fornødne bistand til gennemførelse af den anfægtede beslutning.
- 52 Følgelig skal det konkluderes, at de pågældende myndigheders adfærd må anses for at udgøre en tilsidesættelse af artikel 10 EF.
- 53 Kommissionens søgsmål kan derfor tages til følge i sin helhed.
- 54 Heraf følger, at det må fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til beslutningens artikel 2 og 3, artikel 249, stk. 4, EF samt artikel 10 EF, idet den ikke inden for den fastsatte frist har gennemført den anfægtede beslutning.

Sagens omkostninger

- 55 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Franske Republik har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 2005/709/EF af 2. august 2004 om den statsstøtte, som Frankrig har ydet France Télécom, samt artikel 249, stk. 4, EF og artikel 10 EF, idet den ikke inden for den fastsatte frist har gennemført beslutningen.**
- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter